

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
К-По₂ бр.45/2010

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 19.01.2011. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извините на почетку што каснимо, Специјални је имао саслушање окривљеног па су мало ушли у наш термин.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су на наставак главног претреса приступили:

**-окривљени,
-браниоци адв. Ивана Томовић, адв. Бјелетић Радмила,
адв.Мирослав Перковић и адв.Ашковић Трифун,
-сведоци Миленко Стојић, Марко Зубић, Томо Совић и
Милован Кодић.**

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес настави у 09 часова и 56 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите браниоче Перковићу.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Само председниче већа да евентуално кад будемо правили паузу, а претпостављам да ће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зависи колико ће.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да, само да имате у виду да 20 минута нам је прекратко, можемо само да будемо испред суда, ништа нам та пауза онда не значи, да барем пола сата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, видећемо, све зависи од тога.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да можемо попиту кафу, јер овако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате да се смрзавате испред суда, можете да будете и у суду. Добро.

ИСПИТИВАЊЕ СВЕДОКА

СВЕДОК МИЛЕНКО СТОЈИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Стојићу.

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте овде позвани у својству сведока, ево овако да видимо Ви сте дали исказ 27.01.2010. године овде у суду, је ли тако?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И 12.10.2009. године у полицији, да ли има неких измена у Вашим личним подацима име, презиме, место боравка?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Не, све је исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде се води поступак против четири лица: Зорана Вукшића, Слободана Стригића, Бранка Хрњака и Велимира Бертића, познајете ли ова лица, да ли сте у сродству или у завади са њима?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Познавао сам само по надимку Векца, име нисам био сигуран, нисам ни данас сигуран како се зове, а ове остале нисам познавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте у завади са овим лицима?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни у сродству?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Чак никад нисам ни контактиро, нити су ми била имена и презимена уопште позната, рецимо Хрњака, Стригића нису ми уопште била позната имена и презимена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте овде у својству сведока, дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело за које је прописана казна затвора. Исто тако не морате на одговарате на питања која Вас или неког вашег блиског сродника може довести до тешке срамоте, кривичног гоњења, односно материјалне штете, то Вам је јасно. Овде имате текст заклете, прочитајте наглас заклетву.

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као што сам рекао овде се води поступак против ова четири лица, а због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. Стављено им је на терет да су од августа 1991. године па до краја исте године вршили противзаконито затварање, повређивање телесног интегритета, застрашивање терора, мучења, нечовечног поступања као и убиства више лица. Ви сте већ дали свој исказ, да ли има нешто да се промени од онога што сте тада рекли у претходном поступку и у полицији, је ли има нешто? Да ли остајете при ономе што сте рекли?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Нема, нема ништа ново.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Можете ли укратко да нам кажете кад сте почели да радите, где сте радили? Видим да сте овде објаснили и да сте

били на увиђају поводом ово четворо чланова породице Чичак па нам то ето.

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Радио сам у полицији најпре у Загребу, а онда у Грубишном Пољу до 1991. године односно до 13.августа 1991. године и задржо се на Билогори до 01.новембра 1991. године. Након пада Западне Славоније односно дјела Западне Славоније отишо сам у избеглиштво за Србију и ту сам се задржо неколико дана и отишо за Барању јер сам дошо до информације да тамо дјеле смјештај за избјегле Србе и ја сам се смјестио у Петловцу, село Петловац се звало и запослио се у полицији с обзиром да сам радио тај посао, значи наставио сам рад у полицији, службовање, не знам ни како бих га назвао да ли је рад или службовање, углавном обавеза нека је била. Ја нисам сигуран више датум кад сам дошо али ја рачунам негде око средине новембра 1991. године. Одмах по мом доласку размјештен сам у оперативну јединицу значи инспекторат и одмах након два-три дана запало ме дежурство за увиђај и дошло је до информације односно дојаве да су пронађени побијени људи, односно неки лешеви. С обзиром да је било зимско време, расквашен терен, ја нисам имо ни предложбу где се то налази јер нисам познаво чак ни села, размјештај села а не људе и мислим да је био у то време Милорад Обрадовић шеф оперативе, ја мислим да ме је он чак и упутио на увиђај. С обзиром да нисмо могли отићи са обичним колима јер он је бар тако реко да нећемо моћи отићи обичним колима због земљаног пута и расквашеног терена. Он је, ја мислим да је он чак пронашо теренско возило које је возио возач по имену Векац, звали смо га по надимку Векац, е сад ја нисам увијек био сигуран ни данас како се зове човек и ја сам отишо са техничарем и знам да сам пре одласка обавјестио истражног суца, тужилаштво, с обзиром да су у дојави да су нађена четири леша и да се ради о неком значи озбиљноме злочину. Тражили смо да дође патолог, патолог да крене с нама, односно лијечник било какви, није било те службе, није био нико ко је по професији био у Белом Манастиру и кренула је једна медицинска сестра с нама. Отишли смо на увиђај, Векац нас је одвезо на лице мјеста. То је била нека, тамо се то звало пустара, то је био неки салаш који је порушен и онако оне остаци тога, те куће, салаша, то је зарасло у коров и високу траву неку. Дошла је зима и то је онако та висока трава смрзла се, осушила се. Пут нас је водио од асфалта право значи према тој пустари, како би је звали. Значи нисмо могли ни скренути ни лево ни десно јер поред су биле њиве и жито. Наишли смо до тога и кад смо наишли даље се није ни могло тим путем, јер то је тамо водило као тај салаш. Изашли смо из кола и пронашли побијене људе, односно четири леша. Ја сам обавио увиђај заједно са Жељком Обрадовићем, ја мислим да је он био техничар, фотографисали смо то. С обзиром да нисмо, кажем да није било лијечника да изврши обдукцију, та медицинска сестра, ја мислим да она

није била љекар него је медицинска сестра, она је исто направила неки мали записник око тога, да ли је она после доставила тај извештај свој или није мени то није више ни познато око тога. На лешевима су се виделе ране од оружја и ја сам на лицу мјеста закључио да се ради о устрелним ранама од ватреног оружја, односно од сачмарица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле Вам идеја да је сачмарица, зашто сте мислили да је сачмарица, а не на пример пушка или било шта друго?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Зато што је видело се на кошуљи тачно концентрисано рецимо овај на кошуљи, односно на гардероби се виделе концентрисане рупе, а док на појединим лешевима чак није било ни рупа него цијела што кажу фалило ткива и текстила на гардероби. Значи морало је то бити из непосредне близине да се нечим моћним што је испалено у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је Ваше.

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: То је само моја претпоставка али што кажу то није утврђено јер није то имао ко, нисмо имали ни људе, ни средстава да се то утврди. Кажем било је то ратно подручје, увиђај је обављен тако како је обављен, с обзиром на околности мјеста нисмо чак имали ни неке технике нити смо то могли где стрпати у тај џип и преносити, тако да смо обавили оно што је каже, мало површно је испало али колико смо, примјерено средствима које смо имали на располагању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И после тога? Ви сте рекли да сте нашли неке чауре, патроне, у ствари не чауре него патроне.

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Па ја мислим да су то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су оне биле?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Оне су биле на путу ту и томе како се прилази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи нису биле тамо где су били лешеве?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Не, неких пар метара даље је било, ја више не знам колко је било, две-три чауре колко сам их пронашао у оној трави осушеној, на неких десетак метара даље. Да ли је то имало везе с тим или није мени је то тешко било закључити да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је напуштен салаш је ли тако?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Није то ни, то су само зидине, остале зидине од набијаче куће које су тако што кажу време разрушило то све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако можете да се сетите сад кад сте прилазили том где су били ти лешеве, било је каже набијене, где су се они налазили, како је било то око њих, да ли су били зидови? То сте дали у свом опису.

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: То колко се сећам, пазите прошло је то много времена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли они сви били на једном месту или?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Три леша су била једно до другог као да су сложена, а четврти је, по оним сугестивним неким мојим размишљањима након протока времена, да је био нешто удаљен, али кад сам проšli пута видео на фотографији онда сам видео да сам, да је он само тијело окренуто на другу страну, али после сам, кажем оног момента сам ја размишљао и био сигуран да је он био удаљен бар два-три метра, али на фотографијама се види да су они ипак био, што кажу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Додириво се.

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Па скоро да, али ваљда кад сам прилазио оно и онај први сугестивни оно размишљање кад сам угледо, прво сам угледо три леша, е онда после кад сам пришо ближе онда сам видео и четвртог који је био окренут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли они могу да се виде са пута или не могу да се виде са пута?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Па то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то нека просторија где се они налазе?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Па то је нешто као неко бивше двориште, не знам, испред куће па је ту израсло трава и то је била висока трава можда 70-80 цм можда и више, коров тај који се по зими осушио и то је сад онако слегло се, местимично се слегло негде, онај јачи коров негде са стране је остао да онако нашешурен како би човек реко, надигнут, а онај остали дио траве поново се слегло од кише и од времена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте пришли овим лешевима јесте их Ви прегледали или само докторка прегледала? Да ли сте Ви што каже вршили преглед тиме што сте померили њихову одећу, погледали их после?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Више се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Погледали да ли има неких патрона око њих?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Детаљни преглед нисам али више се не сећам да ли смо погледали у џепове да ли имају шта јер техничар Жељко Обрадовић он је препознао о коме се ради, онда је то мени великим дјелом што каже смањило неки труд да утврдим идентитет и да тражим по џеповима шта све имају, јер лешеве су били у доста лошем стању, већ распадајући, значи били су дуже време мртви, да ли су били на том мјесту, али углавном дуже време су били како су мразеви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После тога сте Ви написали записник о увиђају, је ли тако?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Да. То је дио кривичне пријаве по непознатом извршиоцу, значи записник о увиђају, фото лаборат, не знам да ли је била која биљешка али нешто око тога, оно што је саставни дио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате још нешто да додате па да вам прво поставе питања тужилац, а онда остали учесници у поступку?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Једино можда да кажем да рецимо у то време односно пред сам рат да је то била најезда просто речено тог ватреног оружја тих сачмарица, једнометке, једнометке то се шверцовало на велико камионима се то шверцовало преко Словеније из Аустрије тако да то се масовно носало, значи то је било оружје које се масовно носало по улици, сви могући су то носили, то је у оно време коштала је од 800 до 1000, 1200 чак до 1500 марака зависи из које руке је човек купово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете ли да погледате овде, ево овде су окривљени, да ли Вам је познат нек од њих четворице?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Мислим да је ово господин Векац овај средњи по физиономији, а остале не познам никога.

Констатује се да је сведок се окренуо и као Векца идентификовао оптуженог Велимира Бертића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас је он возио?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Јесте. Ја претпостављам да јесте он, да се ради о њему, он нас је возио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите питања, па ћемо после.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Питаћу Вас прво у вези са овим увиђајем и са тим шта сте онда записали итд. Реко сте да сте пронашли неке патроне које нису биле на самом лицу места, ако сам добро разумео, једно десетак метара од?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Не бих се на дужину, стварно не бих, кажем протекло је много времена да бих био сигуран која је то даљина јер то је стварно ево скоро па немало 20 година и стварно нисам сигуран колко је то далеко било али по оном свом сугестивном и објективном размишљању мислим да је то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али ако сам разумео ова лица су била у тој једној као просторији?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Не, не, то је била пољана, то је поље, њива, нема ту. Некада је то било, испред као неке куће, која је некада била кућа, нека зграда.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А како су те патроне изгледале?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Чауре од ловачких пушака, односно сачмарица.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А како су изгледале? Јесу ли биле да кажем нове или су биле зарђале?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Па биле су скрозирале скоро у потпуности корозирале значи онај месингано-бакарни дио је скоро у потпуности корозирао, а онај пластични дио биле су пластичне, само боје се више не

сећам које су боје биле, он је био онако видило се да је значи дуго времена ту стајао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми Ви сте били на том увиђају, је ли Ви знате кад је то убиство извршено?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Не, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То је убиство извршено 17.октобра 1991. значи то је нешто мало више од месец дана пре тога, е сад с обзиром на ту околност те чауре и тај степен корозије да ли одговара томе да је свега месец дана да се ту налазе или да би биле дуже?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Па не верујем да би за месец дана месинг могао тако да хрђа и да корозира. Сад први пут чујем кад је то извршено јер и онда нисам знао нисам имао ни претежбу кад је то могло бити извршено. С обзиром да је то било зимско време ја сам оног момента рецимо размишљао да је то морало бити доста раније јер с обзиром да је то било хладно време и да се лешеве не распадају при хладноћи као љети или кад је топло време, а та је јесен баш изузетно хладна била и ниске температуре, чак се спуштале до минус, можда чак минус 20 и преко минус 20, зато сам мислио да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Иначе записник о увиђају носи датум 25.новембар и у њему нигде се и не помињу ове чауре, односно патроне, нити су сликане.

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Па кажем нисмо то ни сликали јер просто нисмо то могли повезати с тиме и ја кажем оно што сам видео на лешевима, не тајим што кажу ниједну чињеницу која се тиче тог догађаја али вероватно нисам оног момента могао ни повезати то да је то имало неке везе са извршењем тог кривичног дела, зато вјероватно то нисам ни унесо, јер ту је било још разноразних ситница које можда имају везе с тим, а можда и немају, од неких зарђалих и што кажу зараслих алата и не знам, пољопривредних остатка тих неких плугова шта је било тамо још нешто зарасло, више се и не сећам, нешто је било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Овде у тим списима што је достављено Тужилаштво постоји и службена белешка коју сте Ви потписали, а за коју пише да је састављена 27.новембра, значи оног дана кад је и пријава састављена и у њој се наводи да је лешеве ова медицинска сестра која је била да је она препознала и да идентитет наводите према њеном препознавању, да ли се тога сећате?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Не сећам се да ли је она препознала, стварно не сећам се да ли је она препознала лешеве или није. Ја сам био увјерен да је то Жељко Обрадовић односно техничар да их је он препознао али ја дозвољавам због протеча времена.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми јесте ли радили даље по тој кривичној пријави, да ли сте знали под којим околностима се десило убиство, о чему се ради, ко су те особе?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Не, нисам више ништа никаквих података прикупљао, никакве податке и чињенице око тога, јер просто није се за то имало времена јер било је ту и ратних сукоба и ишло се на линију односно то се тамо било звало бент, насип, држи се стража даноноћно, значи држала се стража и одмах недуго затим се повукла војска ЈНА и то је све било препуштено, значи одбрана је била препуштена територијалној одбрани који су држали стражу и ишли на линије.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Не морате толико детаљно. Да Вас питам сад нешто о томе кад сте Ви дошли у тај СУП Бели Манастир, значи ако сам разумео негде отприлике половином новембра је ли тако?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Ту је око половине новембра је то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: 25. је био овај увиђај, какву сте затекли организацију у том СУП-у, ко је био на челу тог СУП-а, које су службе биле?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Ја сам одмах расподељен, с обзиром да сам имао вишу стручну спрему значи одмах сам распоређен у оперативни састав горе у инспекторат и они су били на, оперативна та јединица је била на првом спрату, а били су још и ови полицајци који су имали приземље, лево је била та служба административна односно управна та администрација, али ко је био начелник ја се не сећам више, чак не знам ни ко је командир био, знам да је само био шеф оперативе Милорад Обрадовић јер после су се они мењали тако да лупам имена и презимена ништа ми не значи, јер након 20 година.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ко је био на челу СУП-а?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли био неко ко је секретар?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Спомиње се Бранковић, онда.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: До кад сте Ви тамо били?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: До 10.априла 1991. године.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: 1992. године.

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: 1992. године да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми је ли постојала некаква специјална полиција, да ли се сећате тога?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Па ја не знам, ја их нисам виђо. Ја сам видио у једном наврату свега дошле су «Црвене беретке» у СУП Бели Манастир и ту се задржали око отприлике шта знам, један дан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, мислим у тој локалној полицији, не са стране?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: То је једна, рецимо, зграда СУП-а полиције у.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Какве сте ви, односно јесте ви имали униформу односно ови људи из вашег одељења?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Да, имали су, носили смо плаве униформе, то су биле оне што их зову, од ЈНА плаве од плаваца, од ваздухопловне, ваздухопловна јединица, можда су то чак биле и резервног састава полиције, ја више нисам сигуран, али углавном плаве униформе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли виђали људе у маскирним униформама да су ту?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Нешто је било маскирних униформи али јако мало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Овај Векац који вас је возио у којој је он јединици био, је ли он био припадник полиције?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Не, мени то није познато, стварно. Ја сам њега.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате је ли он имао униформу тада?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Повремено, сећам се, колко се из сећања, повремено да је долазио, да сам га виђо у униформи, а повремено да је ишо и у цивилу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А у каквој униформи?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Чини ми се да је имо маскирну блузу, а доле да је носио фармерице, али опет није то засигурно јер кажем протек времена је и не могу се сетити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми да ли је постојала дежурна служба?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Јесте, дежурна служба је радила константно, значи доле дежурни полицајац, да ли је имо помоћника и колко помоћника је имао ја нисам сигуран.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу ли постојале просторије за задржавање?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где се то налазило?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: У подруму.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате о томе да ли је било лица? Да ли сте Ви некога приводили?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Нисам никога, ја сам у један наврат или два наврата ишао доле у подрум јер доле је био магацин за одлагање предмета који се одузму у току рада као доказ или у кривичном дјелу поступку, сећам се да смо одузимали неке алате, нешто од провалних крађа и да сам ишо доле и знам да је лево био тај притвор, а десно још у продужетку десно да је била та просторија где смо одлагали тај алат.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли било ту затворених људи кад сте Ви?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Не, врата су била отворена и није било никога тамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли чули о томе нешто да је неко ту приводио некога? Јесте ли били некад у приликама да чујете да ту неко пева евентуално?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Не, нисам чуо. Ја кад сам силазио и кад сам од 15.новембра нисам чуо да је ико доле затворен, а од раније стварно нисам, што кажу, такве детаље, можда је неко и причо али ја нисам обраћо пажњу на то, полиција ко полиција, доводи затвара и ослобађа али стварно нисам о томе водио рачуна нити сам нашао за сходно да памтим то да ли је неко причо да је неко затворен или не, али од 15.новембра отприлике кад сам ја дошо, сад не могу држати дан, два, јер пазите кад дођете у нову средину у два-три дана немате благе везе ни где сте, а не где се шта налази.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми да ли знате је ли било неке размене?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Не, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не знате?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Не знам, не знам тај детаљ.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми сад још нешто друго, 10.октобра 1991. био је догађај где је убијена једна особа која се зове Адам Барић, а рањена је његова супруга Ана Барић, да ли сте нешто поводом тога чули евентуално радили на расветљавању тога, да ли Вам је било шта познато?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Па не знам, није ми познато. Ја сам ишо још на неких увиђаја где је било, што каже, убојстава, али стварно се више не сећам ни имена, ни презимена, нити се сећам села у којем је то било тако да ништа ми не значи чак овог момента ни име ни презиме, не сећам се таквих детаља.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбрана изволите.

Адв.ТРИФУН АШКОВИЋ: Бранилац оптуженог Слободана Стригића. Реците нам везано описали сте тај пут споредни када се пређе на тај пут са главног пута, значи када сте се упутили према месту где се врши увиђај и ту зауставили возило цип тај којим сте ишли, какви су услови на том путу, да ли је нешто било насуто на том путу и какве су могућности везане за маневрисање возилом на том путу, брзо окретање и остало с обзиром на његову ширину, врсту пута?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Па колко се сећам у самом почетку, значи силазећи са асфалта на тај пут да је био блатњав пут, а што се ишло даље пут је био све више нарастао у траву и онако ледина била, стим кажем да је већ била касна јесен, односно зима је била и та је трава била већ полу сасушена. Окретања није било могућности скоро па никакве док се не дође до.

Адв.ТРИФУН АШКОВИЋ: Не, на том месту где сте се зауставили какве су могућности за маневрисање, да ли може брзо или споро да се маневрише возилом?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Ту је кад се долази тим путем са стране су њиве, мислим сећам се да с једне стране било жито, с друге стране да ли

је било орање или било шта, не знам, и кад се прилази томе месту догађаја где су пронађени ти лешеве тај простор се шири као неко двориште што је било некад, није то исто ни широко неких можда петнаестак можда двадесет метара са неких два-три дрвета и неким зидом који је остао онако од неког старог објекта који је киша и време онако што кажу полу срушено стоји, а ту се може окренути чак и путнички аутомобил рецимо може се окренути без проблема, с обзиром да је ледина и суво и тврд је терен, значи није терен где би возило заклопило.

Адв.ТРИФУН АШКОВИЋ: Значи за веће возило треба више времена онда?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Да, али док рецимо тамо на сред пута нема шансе да се окрене па чак и јаче возило, значи и цип да се окрене јер са стране је орање ако би ушо унутра по мокром и расквашеном терену тешко би се, моро би ући у орање а тешко би се онда после изашао из тога.

Адв.ТРИФУН АШКОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми господине Стојићу после 10.априла 1992. године кад напуштате полицију где одлазите, на који посао?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Одлазим без посла, без имовине одлазим за Ваљево.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Напуштате?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Напуштам комплетно Барању и без ичега одлазим у Ваљево.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро.

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Могу објаснити ако Вас занима и остатак мог живота.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, није битно то толико. Реците ми кад сте дипломирали на овој Вишој криминалистичкој? Где је то?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: У Загребу, у Шимунској, ја мислим да је то било 1984. године.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: 1984.

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Мислим да је 1984.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јесте ли цело време радили у Грубишном Пољу?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Не, четири године сам радио у Загребу.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: На којим пословима?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Као позорник у Станици милиције Трње, то је било значи овај дио према Сави.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А онда?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Онда сам 1980. у новембру или децембру 1980. године сам прешао у Грубишно Поље.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Шта сте тамо радили?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Ишо у патроле и био саобраћајац док нисам уписа Вишу, кад сам уписа Вишу прешо сам у оперативне послове и онда сам био вођа сектора, па сам радио на јавној непријатељској делатности, па вођа криминалистичке службе и тако, чак сам био предлаган за командира.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не желим, али видим били сте позорник, били сте саобраћајац, реците ми јесте ли имали некаквог већег искуства за увиђаје и тако?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Па мислим да јесам.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ви мислите да јесте?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Да.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, немам питања. Председниче већа, ја имам један предлог. Ја предлагем овако, Тужилаштво сагласно, ја сам сагласан, не знам да ли су ове колеге, Ви иначе постављате питања, да одмах идемо интегрално, мислим да ћемо брже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате какав је ЗКП, ЗКП каже да прво поставља питање онај ко је предложио сведока. Како је сведока предложило Тужилаштво, њихово је право прво.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ако је Тужилаштво сагласно, ми можемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема потребе, ја ћу ићи како иде по ЗКП па ћемо онда, ево Ви сте поставили, ми ћемо на крају да постављамо питања, није то проблем. Хвала Вам што ми дајете ту могућност али ја знам које су које могућности, ја ћу се умешати, не морамо само ми да испитујемо. Има ли још неко питање? Изволите.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Ја ћу само једно питање, фотографије које су сачињене од стране крим. техничара, је ли тако, да ли су оне сачињене пре извршеног увида, односно увиђаја или након извршеног увиђаја?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Истовремено се то ради, значи, техничар обавља свој део посла, ја као инспектор обављам свој део посла, односно заједно радимо истовремено, јер ако треба навући, натегнути метар, измерити, он не може сам, значи морамо му помоћи да придржимо, не знам метар да видимо да фиксирамо шта је интересантно, да значи истовремено се то ради.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: А реците ми није било никаквог померања лешева од стране свих присутних?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Не, нисмо.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Значи фотографисано онако како је стање затечено?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Како је затечено, тако је фотографисано, да.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још питања? Окривљени, да ли имате ви питања? Онда ћемо ми да Вам поставимо. Да се вратимо само на Ваш исказ који сте дали при полицији, тада сте рекли да сте имали индиције, «на лицу места имао индиције о могућим убицама, одмах сам посумњао да је убица Векац». Зашто сте посумњали на човека да је он убица?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Пазите, посао као посао, значи радио сам га савесно, максимално савесно колико сам могао и које су моје интелектуалне способности и могућности да уложим себе у посао као и сваки посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, зашто сте посумњали у њега, који је разлог био да Ви посумњате у њега који је дошао са Вама, сем што је, рекли сте да је имао «пумпарицу»?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Просто да се елиминише чињеница да ли је он ту имао, с обзиром да је он носио пушку сачмарицу, најближе био, значи просто сам ишао од чињенице да елиминишемо оне најближе који су се ту и кретали, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кретали, он Вас је и довезао ту тада.

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Овај, било ми је логично да кренемо од нечега да се мора кренути, разумете, јер без обзира што нисам познавао људе, нисам знао терен, али од нечега се морало кренути да се расветли, свако кривично дело, неопходно је уложити труд и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте исто рекли да Вам недвосмислено указује да је извршилац полицајац Векац, а за кога се причало да је раније доводио чланове породице Чичак у просторије СУП Бели Манстир. Одакле Вам та информација да је он раније доводио у СУП Бели Манастир?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Вероватно сам ту информацију добио негде у СУП, ја се сада не сећам ни од кога, ни ко је причао, ако сам тако шта написао, онда сам ја то добио у МУП од некога ко је тамо дуже време, значи ко је од раније био, који није дошао са стране, јер ту су долазили разноразни полицајци који су радили од Загреба, Ријеке, не знам, свукуда, вероватно сам чуо такву информацију од полицајца, односно инспектора који су тамо од раније били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су Вам они рекли? Јесте се распитивали за ту породицу Чичак?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Не сећам се, сећам се само да сам отишао до те породице Чичак, да сам обавестио, пронашао супругу од једног од тих убијених.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видите, то нисте рекли, то је сада занимљиво, то сада први пут чујемо да сте видели супругу.

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: После увиђаја, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, отишли сте после увиђаја?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви саопштили да су пронађени њихови?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Да, да, да смо их пронашли, да су пронађени лешеве овај, лешеве од тих. Ја више не знам чија је она супруга била, од којих тих Чичака, само се сећам, ја и још двоје инспектора су били, али ја се више не сећам ко је био са мном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је она рекла тада, да ли Вам је саопштила нешто? Да ли сте је питали, када су они отишли, где су отишли?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Па нормално, жена је почела да плаче и имала је дете, па једно три, четири године са собом, дете видело да се нешто дешава, обзиром да смо ми били у униформи, да је нешто нелогично и онда се она брзо смирила и није хтела да плаче пред дететом, да исказује емоције и ја сам јој рекао да ћемо обавестити ми Комунално предузеће, да их покупи и да се она обрати њима због сахране да види на који начин ће се то обавити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је она тада рекла нешто у смислу да постоје неке сумње?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Знате шта, нисам више сигуран шта је рекла, да било шта кажем нисам сигуран, јер прошло је много времена, двадесет година је прошло и ко ми је шта све рекао, стварно ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде сте рекли у овом Вашем исказу да сте дали службену белешку у вези са Векцем и да сте ту поменули и Жућу, односно поштара. Да ли сте Ви знали тог човека?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Ја сам га видео са улице, ја га никада нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је он изгледао?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Па био је млад, јак и имао је жуту косу, изразито, необично жуту косу, црвену, бакарну, што би рекли, доста је ретка та коса, значи и зато га одмах, на нашим просторима, обично су плави или су црни, смеђи, али црвених је јако мало било и зато се човек био истицао у средини и одмах је био уочљив по својој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао браду, није имао браду, бркове, да ли се сећате? Како је био обучен?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Био је у цивилу, као грађанско лице. Чини ми се да је носио браду, иако мислим да није имао јаку браду, али је носио браду, није то била нека изразито јака брада, колико се сећам ја сада, али ја сам га виђао једно два, три пута на улици али што кажу, нисам никада са човеком контактирао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што кажете сасвим супротно од онога што сте тада рекли – ја сам сачинио службену белешку у којој сам написао да је могући извршилац овог кривичног дела Векац, а могуће да сам

написао да је у то умешан и Жућо, пошто су њих двојица били нераздвојни. Одакле Вам та информација да су они били нераздвојни, то сте Ви сада рекли, а истицали су се по свом бахатом понашању и били су у саставу специјалне јединице полиције.

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Мислим да је то извучено из контекста моје приче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато Вас и питам да разјасним.

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Хоћу да разјасним, то је време било када нико није био сигуран што се тиче тих ратних подручја, просто били ви Србин, Хрват, Мађар или било које друге националности, ако сте се било коме шта замислили, морали би бити убијени, на десетине Срба међусобно се поубијало због неких апсурдних глупости, које просто не завређују да се човек са неким свађа, а не да неко некога убије, па тако на десетине Срба међусобно се поубијали овај. Е сада да ли је то бахато понашање или је лудо време, ја стварно то не бих могао дефинисати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате, кажете видели сте га у цивилу. Да ли је носио неко оружје Жути, односно Вукшић Зоран?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Мислим да је носио неки пиштољ у футроли за појасом, да ли је била полуотворена нека футрола или тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате, која је врста пиштоља? Овде сте рекли да је «колт».

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Мислим да је «колт», али знам да је нека футрола била полуотворена, мислим да је «колт», али да ли је то, који калибар, која марка, нисам сигуран, мислим то стварно не знам, јер нисам то ни загледао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте написали ову пријаву, јесте се распитивали код Обрадовића, шта се дешава даље са Вашом пријавом?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Јесмо разговарали, јесмо, јесмо, свако јутро имамо ми неки блиц састанак од десет, петнаест минута, пола сата, зависи од времена којим располажемо јер се износе чињенице и догађаји протеклог дана и шта радити по којим предметима. И онда смо дошли до закључка да ћемо морати испроверавати све приче које колају, које Милорад, односно шеф ми је рекао, све што се прича да то ставимо на папир да имамо неку белешку тражити овај да то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде у кривичним пријавама тога нема, нити у његовој, нити у Вашој, нити касније у кривичној пријави тих прича нема. Говори се о НН извршиоцима.

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Јесте да нема, али просто време нама, бар док сам ја био, није дозволило, а за после ја више не знам када се дошло до јачег примирја, овај да ли је било могућности да се то истражује или није. Док сам ја био, ретки су дани били да није било артиљеријске пуцњаве или напада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али ово је локално становништво. Да ли сте позивали некада ту Јадранку да Вам она каже, мајку, тј. супругу овог Чичка, да ли је њу неко позвао у полицијску станицу, знате како се ради, радили сте у Загребу, свуда у великим градовима?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Ја док сам био тамо, ја нисам стигао тако радити, што се каже просто, нисам имао времена никаквог да се то обави и да се. Када год сам имао, или сам ишао на бент или сам био дежурни за интервенцију или сам био негде на увиђају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не ради само један човек у полицији, и друге колеге инспектори раде. Неко је испитивао, па сте дали неком задатак, па кажете, позовите те и те да чујемо шта су они имали да кажу.

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: За тај обим послова јако нас је мало било, ја не знам да не лупам сада напамет, једно десет, дванаест којих бих се ја сетио да је радило, а рецимо за такав обим послова значи ићи на стражу и на бент, стварно то је време било јако ограничено што се тиче послова. Са друге стране, и да је било више времена, то се мора акција испланирати јако озбиљно и јако педантно и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није акција, то је саслушање могућих сведока.

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: У оно време то није било саслушање, знате шта, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испитивање, када испитате лица грађанска.

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: То је било време врло опасно, значи могло је доћи само до оружаног сукоба било где. Ишао сам на неколико увиђаја па што кажу, у села доле Биље и где је пуцано и ми дођемо на увиђај, њих 50 изиђе са аутоматским оружјем пред нас. Пазите, шта Ви сада да радите, да одрадите увиђај или да се окренете да идете кући. Мислим да је било време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко су та лица што су излазила пред вас?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Не познам их ја, стварно не познам јер то су били територијалци, нема ко, сви су имали оружје, да ли су они дошли са стране или су они локално становништво, ја стварно не знам. Пазите, Барања је повелика, а са друге стране ја дошао, не знам чак села где се које налази, тек под крај сам тек упознао где се које село налази а не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У међувремену је извршена ексхумација ових лица и извршена је њихова обдукција касније. Код многих се јављају повреде од, нађене су чак и чауре од 7,62 мм и повреде од оружја са великом брзином, значи нико није пронашао чауре да кажемо, нису то чауре, то су.

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Чауре ловачке пушке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни на једном од њих.

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Ја сам био уверен да је то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кошуљице метака, да, не чауре, него кошуљице, и њима. Значи нема нигде тих, да кажемо, сачме.

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Ја сам био уверен да је то од сачме, али кажем, нисам, није вршена обдукција и све док се не утврди тачно чињенично стање, све су то неке индиције и нагађања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има неких питања? Нема. Одакле долазите?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Из Новог Сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За трошкове за превоз, колико је карта – 1.250, да ли је тако?

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Не знам, ја сам дошао колима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми можемо да Вам исплатимо само трошкове 1.250,00, за то узмите бензин, шта да Вам кажем, ми не можемо да плаћамо бензин.

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Ја плаћам вас, ево већ ме позивате седми, осми, десети пут овде, што се каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мени је први пут да Вас позивам.

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Обзиром да сам незапослен, мислим да ми је то трошак видан, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ми ћемо Вам исплатити.

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Не треба ми ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, исплатићемо Вам, добро.

Сведок тражи трошкове за приступање на данашњи главни претрес у износу од 1.300,00 динара.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Признају се путни трошкови сведоку у износу од 1.300,00 динара.

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Доћи ћу ја и пешке ако је до тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви ћете сада када завршите отићи тамо у Службу за помоћ сведоцима, они ће Вам исплатити то.

Сведок МИЛЕНКО СТОЈИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они ће сада то урадити, Ви им саопштите да је 1.300,00 динара, они ће Вам исплатити, урадиће се посебно решење. Ето то је то, хвала Вам што сте приступили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довиђења. Нека дође сведок Милован Кодич.

СВЕДОК МИЛОВАН КОДИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, господине Кодићу.

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво ћемо да узмемо Ваше личне податке. Ви сте дали Ваше податке дана 27.01.2010. године код истражног судије и 04.11.2009. године. Да ли има неких измена у Вашим личним подацима, место боравка, пребивалиште, посао?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све је остало исто?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Да.

Са личним подацима као на записнику од 27.01.2010. године, без измена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде се води поступак против четири лица – Зорана Вукшића, Слободана Стригића, Бранка Хрњака и Велимира Бертића. Јесу ли Вам они познати, да ли познајете ова лица? Да ли сте у завади са њима или у сродству, ето то је питање?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте у завади.

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Ни у сродству.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте позвани у својству сведока.

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Мислим, познато ми звуче имена, али их не познајем лично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте овде позвани у својству сведока, дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело за које је прописана казна затвора. Исто тако, не морате да одговорите на питања која Вас, односно Вашег блиског сродника може довести до тешке срамоте, кривичног гоњења, односно материјалне штете. То Вам је јасно. Овде имате текст заклетве и ако нема неких проблема прочитајте тај текст заклетве, па ћемо онда наставити са Вашим испитивањем.

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Наглас да прочитам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити сано истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Као што сам рекао овде се води поступак против ова четири лица због кривичног дела ратни злочин против

цивилног становништва. Стављено им је на терет извршење кривичног дела више убистава, затим им је стављено на терет противзаконито затварање, повређивање телесног интегритета, примењивање мера застрашивања, мучења и нечовечног поступања. Ви сте већ дали свој исказ два пута. Да ли има неких измена у ономе што сте тада рекли, да ли се нешто мења?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Не, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете укратко да испричате, шта се то десило, баш оно што је Вама познато, не ово раније, како сте дошли и све него када сте дошли баш у Хрватску, ко Вам је био старешина, када сте изашли на тај увиђај, шта сте видели на том увиђају, шта знате о јединицама које су биле у организацији полиције, ето то.

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Па ја сам дошао тамо првом половином новембра у Барању, потражио сам тамо посао, пошто ми је то била струка, радио сам у Хрватској као полицајац до августа месеца 1991. године. После оних догађаја на Западној Славонији, одатле је сав тај народ отишао, тамо углавном и ти моји земљаци су ишли, па тако и ја. Значи, добио сам посао у полицији, радио сам, обзиром да имам вишу спрему у Одсеку за крим. обраду. Руководилац тог одсека био је Обрадовић Милорад, дугогодишњи оперативац тамо, радио је и пре рата као оперативац и одавде са стране МУП-а Србије као радник који је, био му помоћник, заменик, Ускоковић Перо. Ето то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте радили, да ли сте упознали друге ове јединице, кажете знате ове окривљене поименце, не знате их лично. Где сте чули за њих, где су они били, у којим јединицама?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Чуо сам да су били у некаквим специјалним јединицама, овај полиције те крајишке, међутим, ја са њима никакав нисам имао контакт ни по једном питању, разумете, значи ја их уопште нисам сретао службено у послу, нити сам их виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што се тиче овог изласка на лице места за убиство породице Чичак, како сте изашли, ко Вас је позвао, шта сте радили?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Ја нисам био тамо, значи да вршим увиђај, увиђај је вршио као оперативац Миленко Стојић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај што је сада био?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Да, да, а он ме тако позвао, каже, хајде тамо са мном, каже, био сам тренутно беспослен, нисам имао шта да радим, седео тамо и каже, «хајде са мном». Нисам знао куда идем и о чему се ради. Тек када сам тамо дошао, онда сам видео ово о чему је реч.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте видели када сте дошли, опишите нам мало?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Дошли смо на некакав срушени, разрушени, напуштени салаш и ту су се видели, овај лешеви људи где

леже, били су, видело се да су старији лешеве, јак задах се осећао. Ја нисам близу ни прилазио, како да кажем, мислим у непосредну близину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је са Вама дошао тада?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Двадесет корака. Па колико се сећам, знам, ја и Миленко Стојић, једна лекарка, Векац тај из тих јединица, он нас је возио неким џипом и крим. техничар Обрадовић је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Ви нисте прилазили када су ови вршили увиђај?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Ја нисам прилазио, био сам тако у некој функцији, хајде обезбеђења лица места, да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте пратили шта они сликају, да ли, како премеравају?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Па видео сам да сликају, сликају лешеве, да их је докторка прегледала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте касније разговарали са колегом, шта Вам је он рекао у вези овог догађаја?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Којим колегом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што је био са Вама сада, не Обрадовић него.

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Ништа посебно, шта има за то да ми каже, не знам на шта мислите, не разумем питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стојић Миленко, да ли сте причали после са њим?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Разговарали смо у том смислу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је он рекао, шта сумња, шта је видео, да ли је рекао нешто?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Да сумња да су побијени, значи намерно побијени, нису, није било трагова борбе, него ликвидирани практично ето то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је изнео неке сумње у вези тога, на кога сумња?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви са њим касније можда ишли код породице Чичак?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Ја мислим да нисам, не сећам се, али не могу да будем сигуран, да тврдим али мислим да нисам, јер не знам где је кућа, знам да су ти људи из Каранца, једног села тамо, али нисам ишао кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала. Да ли сте нешто после сазнали, да ли се радило на томе, утврђивало или говорило, ко би могао бити извршилац овог кривичног дела, да ли је нешто рађено у тој служби?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Ја стварно нисам упознат са тим, ја нисам по томе ни радио, а некаквих информација нисам добио ни лично, јер ја

сам тамо тек дошао. Да сам нешто и чуо и ништа ми то не би значило, јер не могу да повежем о чему се ради, разумете.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми о тој специјалној полицији када сте дошли, шта сте сазнали, каква је то специјална полиција постојала?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: То нису људи, у саставу те полиције нису професионалци, полицајци пре рата, обучени и тако даље, него значи то је тако домаћи некакав састав који се наметнуо неким својим делима - храбростима, откуд знам, заслугама ратним и тако даље, то су људи били необучени за тако нешто, нису прошли никакве специјалистичке обуке да би могли сада да кажемо то су специјалне јединице полиције па хајде сада.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су они били униформисани?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Па носили су униформе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате какве?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Па мислим да су неке шарене маскирне, тако нешто у том смислу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је ваша редовна, да кажем, полиција, да ли је била униформисана?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Какве су они униформе имали, односно и Ви?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Ми смо носили ове обичне униформе, на почетку су биле војничке униформе «плаваца».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, кажите ми, рекли сте за овог Векца да је ишао са Вама на тај увиђај. Да ли се сећате како је, да ли је он тада био униформисан?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Слушајте то њихово облачење није изгледало на неко дисциплиновано, овај униформисање, ту је углавном носио ко је шта стигао и ко је шта, тако да не могу сада да одредим да ли је имао само панталоне маскирне или је имао униформу уредну, сређену, мислим да није била уредна и сређена, сигурно да су сада сви једнообразни, потпуно, стопроцентно да ту постоје некаква правила о ношењу униформи, да се сви придржавају. Више је то било овако хаотично, да кажем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте чули или тада упамтили или видели Зорана Вукшића званог «Жути»?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Њега никада нисам лично срео, него једном чини ми се да сам га видео на барањској телевизији, да је носио браду, био плав.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А нисте га сретали овако?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Не, мислим да нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кажите ми, да ли знате ко је био командир те специјалне полиције, да ли се сећате?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: То се не сећам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су они имали седиште или да ли им је командир био у згради тог СУП-а где сте Ви били?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Ја мислим да не, ја мислим да су они ту само повремено навраћали, али нисам сада сигуран где им је било седиште, али нисам их значи тамо запажао као неку формацију која је свакодневмо присутна, која има неке своје активности, ја мислим да су негде друго, на некој другој локацији.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми, када сте дошли ту и за то време док сте радили, да ли су постојале у тој згради где је био СУП, да ли су постојале просторије за задржавање?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Јесу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где се то налазило?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Да ли је то приземље или сутерен, не могу сада да кажем, значи било је у наком нижем нивоу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви имали некаква привођења?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Ја лично ниједно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли сте некада силазили у те просторије?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Не, никада.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте имали нека сазнања да тамо има притворених лица?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У том периоду? А како сте то сазнавали?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Чуло се то да. Нису били ту притварани људи по националној основи, него су били људи због, рецимо, алкохола, због крађе, због нарушавања јавног реда и мира и тако даље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли је било и по националној основи?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: У то време када смо ми тамо радили, ја то скоро да бих могао да тврдим да није било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је приводио та лица, да ли Вам је то познато?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Па из ових прекршаја, ових дела, приводили су ови, такорећи редовни састав полиције.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ми сви ови које смо саслушали из редовног састава, сви тврде да они нису приводили, и Ви исто тврдите да нисте приводили.

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Ја нисам, мени ни по послу није било да приводем, ја сам радио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте чули нешто о томе да се тамо неко у тим просторијама, да се врши неко малтретирање тих затворених људи?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте чули да некада се пева у тим просторијама?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисте никада? Добро, овде предмет оптужбе је још једно убиство - Адама Барића и рањавање његове супруге Ане Барић. То је додуше било 10. октобра 1991., значи раније у односу на Ваш долазак, али да ли сте нешто у вези са тим случајем евентуално радили или да ли сте чули нешто о томе?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Не, нисам радио, чак и не знам о коме се ради.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбрана, да ли има питања? Окривљени, да ли имате питања? Нема. Овде сте рекли у Вашем исказу да је постојао неки анимизитет између вас и те специјалне јединице. У чему се он огледао и зашто је постојао?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Не специјалне, то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него мислите домаћих?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Са домаћим кадром постојао је анимизитет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Па из тих разлога зато што ми који смо били горе у том крим. одсеку, ми смо сви били професионални полицајци, значи пре рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ови други?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Ови други што су тако испливали, они су били из ових је ли, ратних времена, без образовања, без школе и тако даље. Њихов домаћи кадар тамо са средњом школом су били руководиоци, разумете ме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И зато је то постојало?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: То је било по неком принципу овај домаћи као, а ови што су дошли са стране, они су као друга класа и не требају ту да учествују, тако да смо ми углавном сводили тај наш посао на некакав професионални рад, а они ето тако на кадровску комбинаторику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли Вам је познато нешто о некој размени људи да је било размене са стране Белог Манастира са људима Србима који су из другог дела, из Вуковара, да ли Вам је познато нешто?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте нека лица пописивали у вези тога?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Не, никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте имали тако нешто?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Ја лично не, нити знам за то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Вам познато да су нека лица извођена, да су аутобусом одвођена?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете никада нисте чули да је неко певао ту. Да ли сте чули можда?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Где у?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У самој полицијској станици?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Не, никада нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте силазили доле у те просторије?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Па не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У подрумске где су та лица задржавана?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Нису то били, колико се ја сећам, није то било само у тој етажи просторија за задржавање, мислим да је ту било још неких, од крим. технике и тако даље, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, некада сте силазили за крим. технику, Ви сте ту радили па сте силазили, погледали те просторије, да ли сте видели?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Ја никада нисам из притвора узимао лица да саслушавам, разумете, значи нисам имао такав случај, нити сам кога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте силазили некада у притвор?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Не, нисам имао ни разлог ни потребу да силазим доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли има неких питања? Ви сте одавде из Београда?

Сведок МИЛОВАН КОДИЋ: Да.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам што сте дошли. Нека уђе Томо Совић.

Браниоци, мислим да нема потребе за паузом, ови сведоци има још двоје, па ћемо завршити, ови су кратки, немају неких великих сазнања. Можемо да погледамо касније, погледајте и ви па ако се сагласите да се неки од сведока не морају испитивати, ако можемо да прочитамо њихове исказе. То ћемо видети са тужилаштвом, па јер то су неки сведоци који као и ова двојица која долазе који имају непосредних сазнања који су само тамо радила, али видећемо ако није потребно па да прочитамо те исказе.

СВЕДОК ТОМО СОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Томо Совић, је ли тако?

Сведок ТОМО СОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Томо Совић, да видимо прво Ваше личне податке. Дали сте свој исказ 27.01.2010. године. Да ли се од тада нешто променило у личним подацима име, презиме?

Сведок ТОМО СОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема ништа.

Са личним подацима од 27.01.2010. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде се води поступак против четворо лица Зорану Вукшићу, Слободану Стригићу, Бранку Хрњаку и Велимиру Бертићу. Да ли познајете ова лица? Да ли сте у сродству са њима и јесте ли у завади, ето то је питање?

Сведок ТОМО СОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Није у сродству, није у завади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте овде позвани у својству сведока. Дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело за које је прописана казна затвора. Исто тако не морате да одговарате на питање које Вас, односно неког Вашег блиског сродника може довести до тешке срамоте, односно кривичног гоњења и материјалне штете. Исто тако дужни сте да положите заклетву, испред Вас је текст заклетве па прочитајте.

Сведок ТОМО СОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте у два наврата били испитивани у полицији и код истражног судије, тада сте дали свој исказ у вези ових догађаја. Само да Вам прочитам, овде се, оптужница је подигнута против ова четири лица због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. Стављено им је на терет да су вршили противзаконито затварање, повређивање и телесног интегритета, примењивали мере застрашивања, терора, мучења и нечовечног поступања, а затим вршили убиства појединих цивила. Да ли има нешто да се измени од онога што сте рекли испред истражног судије и раније пред полицијом?

Сведок ТОМО СОВИЋ: Нема ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете само укратко да кажете где сте радили, шта Вам је било познато, које су јединице биле?

Сведок ТОМО СОВИЋ: Па, 1991. године, почетком октобра месеца смо упућени као припадници МУП Србије на подручје Барање нас једно двадесетак отприлике. Вођа групе је био Душан, мислим Будисављевић, јесте и Перо Ускоковић, они су као били нама претпостављене старешине. Кад смо дошли тамо распоређен сам био, обзиром да сам

радио иначе и у Хрватској кад сам радио сам у МУП па сам распоређен на послове оперативе и тако за то време, значи вршио сам увиђаје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте излазили на неке увиђаје који се овде помињу, а то је убиство породице Чичак и убиство овог Адама Барића?

Сведок ТОМО СОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У оквиру МУП, тј. СУП, је било специјалне јединице?

Сведок ТОМО СОВИЋ: Ми нисмо били у тој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, је ли постојала, то Вас питам?

Сведок ТОМО СОВИЋ: Па постојала је специјална јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је био у њеном саставу, ко је био командир, тј. командант?

Сведок ТОМО СОВИЋ: Па мислим да је био Јарић тамо из.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Кад сте ту радили да ли сте имали неких сазнања о убиству ових лица?

Сведок ТОМО СОВИЋ: За ове не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа нисте сазнали тада?

Сведок ТОМО СОВИЋ: Ја нисам директно радио по том предмету, тако да за тај предмет не, једино нешто значајно за то време док сам био имали смо један предмет што смо процесуирали, али мислим да то није интересно овде сад да причамо о томе сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није предмет овог спора, да. Добро. Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми да ли познајете Ви ова лица која су овде оптужена Зоран Вукшић, звани "Жути", рецимо да ли Вам је познато?

Сведок ТОМО СОВИЋ: Он ми је познат оно из виђења, то је прошло 20 година.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, сад га не препознајете, а то чега се сећате у вези са тим лицем, је ли он био припадник те специјалне полиције или нешто друго?

Сведок ТОМО СОВИЋ: Требао је бити, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како је изгледао у то време?

Сведок ТОМО СОВИЋ: Имао је браду, онако риђ човек, јаке оно физичке конституције и задњи пут кад је била ова на испитивању заборавио сам да кажем, нисам се сетио, нисам хтео ништа да прећутим, знам да је оно био пред крај нешто ходао на штакама, а сад не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад је то пред крај, кад сте Ви отишли?

Сведок ТОМО СОВИЋ: Ја сам био до јуна месеца 1992.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: 1992? Добро. А кажите ми да ли се сећате како је био наоружан?

Сведок ТОМО СОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Помињали сте у својим исказима да сте знали и Векца, шта знате или шта се сећате?

Сведок ТОМО СОВИЋ: Он је био са њим, они су углавном словили као углавном као припадници те јединице као неки опасни људи, ето, оно јавним поговором, ништа посебно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли се помињало због чега би били опасни, шта су радили то па да су?

Сведок ТОМО СОВИЋ: Па оно пред нашег доласка да су они били у тим специјалним јединицама због које су протерани тамо из оних места људи ових других националности.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Тад од кад сте дошли, да ли сте затекли, је ли постојала просторија за задржавање у СУП Бели Манастир?

Сведок ТОМО СОВИЋ: Ја претпостављам да постоји, али ја нисам био, тако да не знам, не знам где се налази, јер је нова зграда, полицијска станица је била нова зграда, претпостављам да је био и притвор, то је нормално да има.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте некад силазили у подрумске просторије?

Сведок ТОМО СОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли сте чули да има затворених људи у згради СУП?

Сведок ТОМО СОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте чули да некад неко пева из тог подрума?

Сведок ТОМО СОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Предмет је овде, питао Вас је судија, али ето да Вас ја питам, убиство Адама Барића и рањавање Ане Барић, то је било 10. октобра 1991. године да ли сте било шта у вези са тим чули?

Сведок ТОМО СОВИЋ: Није ми познато.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Изволите одбрана има питања? Изволите.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: У изјави коју сте дали пред органима Министарства унутрашњих послова изјавили сте да је Жућа био познат по свом бахатом понашању, био је веома прек човек. Сад ја Вас питам када и где, заправо где сте видели да се он тако понашао и на основу чега то закључујете?

Сведок ТОМО СОВИЋ: Ја сам то рекао био само на основу овог јавног говора. Ја лично нисам имао никакав контакт са њим и сад нешто да кажем конкретно он је сад такав, али тако је словила прича за њега.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Добро, овде сте рекли да је то Вама било познато, а не да је то разговор?

Сведок ТОМО СОВИЋ: Ви сте то тако протумачили, хтео сам да кажем то што сад вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте чули од других?

Сведок ТОМО СОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су рекли какво је то бахато понашање, на шта се односило?

Сведок ТОМО СОВИЋ: Да је он спреман да претуче ако му се неко супротстави, у том смислу.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Рекли сте да сте дошли средином новембра.

Сведок ТОМО СОВИЋ: Почетком октобра.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми да ли је било нешто специфично у изгледу Зорана Вукшића у том тренутку кад сте Ви дошли?

Сведок ТОМО СОВИЋ: Имао је браду и онако риђ, јаке физичке конституције, баш изразито јак.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Неки физички недостатак?

Сведок ТОМО СОВИЋ: Па приметио сам, али ја мислим да је то било приликом одласка да је ходао на штакама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То кажете јуни 1992?

Сведок ТОМО СОВИЋ: 1992. да, сад прошло је заиста дуго времена од тад, нећу сад да тврдим тај временски период, само знам да је носио штаке.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Значи, немате непосредних сазнања о његовом бахатом понашању, само јавни поговор?

Сведок ТОМО СОВИЋ: Не.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још неко питање? Изволите.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми молим Вас, да ли знате да је био неко хапшен од припадника те јединице од стране војске?

Сведок ТОМО СОВИЋ: Не, не знам.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окривљени, има питања? Нема.

То је све што имам да изјавим.

Питања више нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам што сте приступили. Нека уђе овај последњи сведок за данас Марко Зубић.

СВЕДОК МАРКО ЗУБИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Марко Зубић, је ли тако?

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Зубићу, Ви сте овде позвани у својству сведока. Само прво да узмемо Ваше генералије. Да ли је нешто измењено у Вашим личним подацима од 27.01.2010. године када сте дали код истражног судије?

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?

Са личним подацима од 27.01.2010. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде сте позвани у својству сведока. Дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело за које је прописана казна затвора. Исто тако не морате да одговарите на питање које Вас, односно Ваше блиске сроднике може довести до тешке срамоте, кривичног гоњења, односно материјалне штете. То Вам је јасно?

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде имате, ја ћу Вам рећи, овде се води поступак против против четири лица Зорана Вукшића, Слободана Стригића, Бранка Хрњака и Велимира Бertiћа. Да ли су Вам они познате, да ли сте у завади или у сродству са њима?

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: Именом и презименом ми ништа нису говорила прошли пут у сродству.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ни у завади?

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: Ни у завади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Овде имате текст заклетве, прочитајте тај текст заклетве, ево видите испред.

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте дали, као што смо и малопре рекли, у два наврата свој исказ 27.01.2010. и 19.10.2010. године. Да ли има нешто да се измени од онога што сте тада рекли, да додате нешто ново?

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете ли само укратко да нам испричате оно од тренутка кад сте почели да радите у СУП Бели Манастир, на којим пословима сте радили, шта Вам је познато о саставу СУП, које су јединице постојале, да ли знате нешто уопште о овим лицима који се овде води поступак и овим убиствима који су овде, јер овде се води поступак против ова 4 лица због кривичног дела ратни злочин против

цивилног становништва, ставља им се да су од августа 1991. године па до краја исте године вршили противзаконито затварање, повређивање телесног интегритета, примене мере застрашивања, претње, мучења, нечовечног поступања као и убиства више лица. Ви сте већ дали свој исказ. Да ли има нешто ново? Испричајте само од тренутка кад сте дошли у Бели Манастир шта сте видели, шта сте, с ким сте се упознали, шта сте радили?

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: 1991. године, мислим да је девети месец, почетак дванаестог, углавном лично ја од доласка радио сам оперативне послове, тако да кажем, у СУП Бели Манастир који се састојао у вршењу увиђаја на извршеним кривичним делима, прикупљање доказа колико се могло. Ето то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је био претпостављени?

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: Претпостављени био је непосредни Перо Ускоковић, Обрадовић, не знам како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је био секретар тада СУП, ако се сећате, сећате?

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: Секретар. Полако, полако. Кад смо дошли мислим да је био Здјеларевић, а кад смо ишли Вранић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вранић? Кад сте отишли?

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: Шести месец 1992. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1992. године онда сте отишли? Када сте дошли ту да ли су биле неке јединице још постојале осим, Ви сте радили у оперативи, је ли постојала нека специјална јединица?

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: Па звали су је специјална јединица, била је полиција опште надлежности, не знам које су структуре стварно били, углавном било је приладно СУП који је у тим условима могао да се организује у то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже, излазили сте и прикупљали сте доказе, излазили сте на увиђаје. Да ли сте изашли можда на увиђај за ову породицу Чичак или за Бариће?

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте прикупљали доказе у вези тих догађаја, је ли вам неко дао?

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: У вези с тим предметом заиста не знам ништа јер нисам имао никакав контакт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су неке Ваше колеге радиле то па причале са Вама у вези тога, јесу ли Вам рекле нешто?

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: Па ево верујте ми сад нисам ни знао ко је вршио увиђај, сад знам ко је вршио увиђај јер сам овде док сам чекао видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На кога мислите, било их је тројице сада сведока?

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На кога сведока од њих?

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: Ја мислим да је Стојић вршио увиђај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Стојића, да ли сте причали некад с њим о томе?

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: Никад, никад заиста нисам човека ни видео од кад је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате још да нам кажете у тој специјалној јединици ко су били припадници те специјалне јединице у полицији?

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: Стварно не знам имена и презимена, пуно ме питате, не знам да ли бих препознао људе сад.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате шта су они радили, какав им је био задатак?

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: Не знам стварно задатак, знам да су углавном Бента је био приоритет свима, Бента тамо звали насип, су тамо звали насип, тамо према хрватској линији, али то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А добро, кажите ми кад сте дошли да ли сте затекли, да ли су постојале просторије за задржавање у СУП Бели Манастир?

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: Кад смо дошли?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да и уопште у том периоду док сте били?

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: Просторије за задржавање у СУП су постојале.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где су се налазиле?

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: Стварно не знам где су се налазиле, ми кад смо радили само то могу рећи никад ми нисмо имали, у згради су се налазили, знам да смо телефонски звали дежурну службу, дежурна служба, примера ради треба ми Грујић Марко, доведе га, ја попричам с њим и то је то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли сте Ви приводили некога?

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: Ја јесам ли приводио? Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И како их онда остављате, како се спроведу?

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: Предамо дежурној служби, полицајац дође и он га води.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је био у дежурној служби да ли се сећате?

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је био командир, да кажем, у дежурној служби?

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: Не знам, знам да је црн момак био, овако пуније грађе, али стварно не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли сте чули да ту има притворених људи у тим просторијама за задржавање? Да ли сте чули да се хапсе цивили хрватске националности?

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте чули некад да неко пева у некој просторији тог СУП? Немам питања више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите одбрана, браниоци?

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Господине Зубићу, где сте Ви радили пре рата?

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: У Ријеци.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У Ријеци? На којим пословима?

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: На пословима крим.полиције, односно оперативе тад, био сам оперативац.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Били сте оперативац?

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: Јесте.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми коју сте школу завршили?

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: Вишу школу за унутрашње послове и факултет за унутрашње послове, односно сад како то зову Факултет крим наука.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми господине Зубићу колико сте остали Ви у Барањи?

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: Мислим да је то, сад сам рекао, девети, шести месец, то је период негде од 9 месеци.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, где сте се онда вратили?

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: У Београд.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У Београд? Да ли сте радили у МУП Србије онда или?

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: Да.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: До када?

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: До 31.12.2006. године када сам отишао у пензију.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Значи, све време сте у МУП Србије?

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: Да.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми да ли сте Ви док сте били тамо од ког сте примали плату?

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: Док смо били?

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да, да тамо?

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: Примао од Републике Србије.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има још неко питање? Окривљени, имате питања? Само још једно питање. Да ли Вам је познато док сте били, када сте били, Ви сте били до шестог месеца 1992. године, да ли су неки цивили или нека лица вођена на размену?

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: На?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На размену?

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: На размену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су привођена код Вас па касније одвођена из СУП, да ли сте правили неке спискове, да ли знате да ли су се правили неки спискови?

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: Никакве спискове нисам чуо о размени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте "Нисам се дружио с припадницима специјалних јединица, јер су били проблематични. Чуо сам да су се бавили разним кривичним делима". Од ког сте то чули и кад сте то чули?

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: Како сам рекао, не разумем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево прочитаћу Вам. "Ја се са тим припадницима специјалне полиције нисам дружио, јер су били проблематични и чуо сам да су се бавили разним кривичним делима".

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: Не знам да ли сам баш тако рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово је Ваша изјава, Ви сте је потписали, Ваше колеге су је узимале, а не знате како се узимају изјаве.

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: Добро, добро, да поновим, не знам како то, заиста се нисам дружио с њима, а да сам чуо да знам да су се бавили кривичним делима не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што сте онда тако изјавили?

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: Не знам како је то у ком контексту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ето у том контексту у коме пише.

Сведок МАРКО ЗУБИЋ: Не знам, стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има још неко питање?

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала што сте дошли. До виђења.

Ево овако,

- за фебруар 16.02.2011. године у 09:30 часова, судница број 4 заказано је испитивање сведока Жељка Обрадовића, Плавшић Јасмине, Милана Гргића и Драгана Штрпца. Још немам извештај за Плавшић Јасмину да ли ће она приступити, она долази из Хрватске, видећемо како.

- За 17.02.2011. године исто у 09:30 часова – Душко Ненадовић, Живко Тутук, Димитриј Јанус и

- за 18.02. – Владан Љубинковић и Светозар Парента. То су лица која ће бити испитана.

Што се тиче касније видећемо за март месец да видео-конференцијом саслушамо ова лица која не могу да приступе због болести или старости, видим да не желе да приступе у Србију, то је већ друга ствар, то ћемо испитати разлоге. Погледајмо све ове сведоке који

су предложени, ако има неких предлога да се непосредно прочита, немам ништа против да се договоримо са тужиоцем, нек погледа и одбрана па ћемо о томе решити. Ако имате неке предлоге можемо полако да их достављате суду. Јесте судница 4.

Завршено у 11:20 часова.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА